

Sygn.akt VII K 504 /12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant st.sek.sąd. Urszula Gajda

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu -D. P.

na rozprawie zamkniętej dnia 5.02.2013r.

sprawy

J. N. (N.),

syna R. i B. z d. P.,

urodzonego (...) w O.,

Oskarżonego o to że:

W dniu 19 grudnia 2009 roku w O. działając wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego skierowano do Sądu Rejonowego w Opolu akt oskarżenia w sprawie tut. Prokuratury o sygn. akt 4 Ds. 1166/11, oraz innym nieustalonym do tej pory mężczyzną, grożąc T. S. natychmiastowym użyciem przemocy a także szarpiąc za ubranie doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności, a następnie z kieszeni jego kurtki zabrali w celu przywłaszczenia portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 700 Euro, niemiecki dowód osobisty, niemiecką kartę ubezpieczeniową, niemiecką kartę podatkową, książeczkę wojskową oraz karty bankomatowe banków (...)

t. j. o czyn z art. 280§1 k.k. i z art. 275§1 k.k. i z art. 276 k.k. przy zast. art. 11§2k.k.

I. oskarżonego J. N. uznaje winnym czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 280 par. 1 kk w zw. z art. 275 par. 1 kk w zw. z art. 276 kk przy zast. art. 11 par. 2 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 280 par. 1 kk przy zast. art. 11 par. 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności:

II. na podst. art. 415 par. 4 kpk zasądza tytułem odszkodowania z urzędu od oskarżonego J. N. na rzecz pokrzywdzonego T. S. kwotę 2.968 zł wraz z o ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2009r do dnia zapłaty;

III. na podst. art. 624 par 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W oparciu o wyniki rozprawy głównej,

Sąd ustalił co następuje:

W nocy z 18/19 grudnia 2009 roku T. S. wracał z pracy na terenie Niemiec do domu na terenie gm. G., gdzie wraz z matką zamieszkiwał.

Około północy współpracownicy wysadzili go z busa w rejonie Dworca Głównego PKP w O., skąd dalej miał udać się domu na własną rękę, podczas gdy reszta osób pojechała dalej.

T. S. miał wówczas przy sobie m.in. portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 800 EUR oraz niemieckich dokumentów w postaci: dowodu osobistego, karty ubezpieczeniowej, karty podatkowej, książeczki wojskowej, a także dwóch kart bankomatowych P. i C..

Po opuszczeniu samochodu T. S. chciał zadzwonić do matki, by ta przyjechała po niego samochodem, jednakże zorientował się, że jego telefon komórkowy jest rozładowany.

W tych okolicznościach oraz z uwagi na późną godzinę, udał się do pobliskiego baru, gdzie rozmienił 50 EUR, a następnie kupił sobie piwo i usiadł przy stoliku, decydując się na pozostanie w O. do rana, kiedy to w kierunku G. kursować będą środki transportu masowego.

W barze poznał dziewczynę o imieniu A., z którą postanowił udać się na pobliską dyskotekę. Torby podróżne pozostawił uprzednio w schowku na dworcu.

Na dyskotecze dziewczyna rozpoznała swych znajomych i to z nimi postanowiła się bawić, więc T. S. dyskotekę opuścił sam, wracając w rejon dworca PKP, skąd zabrał swoje rzeczy, udając się następnie do położonego niedaleko, przy ul. (...), lokalu J. Jocker, w którym znajdowały się automaty do gry.

Jako, że uprzednio wydał już kwotę stanowiącą równowartość 50 EUR, podszedł do barmana D. H., gdzie rozmienił kolejne 50 EUR, tak że w portfelu pozostało mu 700 EUR. Poprosił nadto barmana, aby ten schował mu jego torby, a także naładował mu telefon komórkowy, dając mu go wraz z ładowarką. Było około trzeciej godziny.

Oczekując na naładowanie się telefonu, grał na automatach. Po około godzinie czasu odebrał od barmana telefon wraz z ładowarką i schował je do kieszeni spodni. Portfel zaś miał schowany w kieszeni kurtki.

W lokalu tym przebywało w tym czasie trzech nieznanym T. S. mężczyznom, a to A. G., który przedstawił się pokrzywdzonemu jako (...), J. N., na którego koledzy wołali (...), albowiem był on chudy i wysoki oraz trzeci nieustalony bliżej mężczyzna.

Dwaj pierwsi znani byli barmanowi D. H., jako stali bywalcy w/w lokalu.

W pewnym momencie jeden z mężczyzn - J. N. zaproponował pokrzywdzonemu „białe”, czyli amfetaminę po okazyjnej cenie 30 zł za działkę. T. S. zdecydował się kupić narkotyk, po czym wyciągnął portfel, z którego wypłacił sprzedawcy kwotę 30 zł, po czym przy pomocy karty bankomatowej podzielił narkotyk na 4 części i wszyscy czterej go zażyli.

W tym czasie trzech mężczyzn zaobserwowali, że T. S. ma przy sobie portfel z zawartością pieniędzy, dokumentów oraz kart bankomatowych.

Po jakimś czasie J. N. zaproponował, że może załatwić jeszcze „zióło”, czyli marihuanę, jednakże w tym celu wszyscy musieliby się udać samochodem do jego znajomego zamieszkałego na terenie O..

T. S. zgodził się, po czym wszyscy udali się do samochodu m-ki A. (...), stojącego przed lokalem, co do którego pokrzywdzony zapamiętał, że zamiast nazwy modelu „80” samochód posiadał nietypowe oznaczenie „3”.

A. G. usiadł za kierownicą samochodu, a T. S. wraz z J. N. ps. (...) usiedli z tyłu. Obok kierowcy miejsce zajął trzeci nieustalony mężczyzna.

Gdy samochód ruszył, J. N. powiedział do kierowcy, aby ten jechał na (...).

Będąc w ustronnym miejscu dzielnicy M., w rejonie ul. (...) niespodziewanie zjechał z drogi i zatrzymał samochód.

Wówczas to J. N. zaczął szarpać pokrzywdzonego za kurtkę krzyżąc „Dawaj portfel !”.

T. S. udało się wówczas wyskoczyć z samochodu i podjąć próbę ucieczki, jednakże po krótkim pościgu mężczyźni dogonili go i przewrócili na ziemię.

J. N. ponownie zażądał od pokrzywdzonego wydania portfela oświadczając: „Dajesz pieniądze, bo jak nie to sami weźmiemy i rozpiardolimy ci ryj!”, po czym wyrwał pokrzywdzonemu portfel z zawartością pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 700 EUR oraz niemieckich dokumentów w postaci: dowodu osobistego, karty ubezpieczeniowej, karty podatkowej, książeczki wojskowej, a także dwóch kart bankomatowych P. i C..

Po zdobyciu łupu wszyscy trzej mężczyźni uciekli do samochodu i szybko odjechali. Pokrzywdzony zdołał zapamiętać część numeru rejestracyjnego samochodu (...) 2H7.., a następnie telefonicznie wezwał Policję. Sprawcy nie zabrali mu telefonu, albowiem pokrzywdzony miał go schowanego wraz z ładowarką w kieszeni spodni.

Po wykonaniu oględzin miejsca przestępstwa, pokrzywdzony złożył zawiadomienie o przestępstwie rozboju opisując też sprawców, samochód którym się poruszali, etc.

Bezpośrednio po zgłoszeniu rozboju T. S. został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem 0,16 mg/l.

W wyniku czynności wykrywczych ustalono, że samochód m-ki A. (...) o nr rej. (...) z charakterystycznym oznaczeniem „3”, użytkuje A. G..

W toku postępowania miały też miejsce czynności okazania pokrzywdzonemu T. S. oraz świadkowi D. H. albumów poglądowych z wizerunkami mężczyzn notowanych przez Policję, w których zarówno T. S., jak i D. H. rozpoznali J. N. ps. (...) oraz A. G.. Trzeciego ze sprawców nie udało się zidentyfikować.

Sprawę J. N. wyłączono do odrębnego postępowania z uwagi na ukrywanie się przez w/wymienionego przed organami ścigania. Tymczasem sprawę A. G. skierowano wraz z aktem oskarżenia do Sądu. Sprawa ta pozostaje w toku. W postępowaniu tym A. G. nie przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa rozboju, przyznając jedynie, że użytkował samochód A. (...) oraz, że zna J. N. oraz, że był wraz z nim w lokalu J. Jocker w O., jednakże nie pamięta, czy był tam w nocy z 18/19 grudnia 2009r.

Do chwili obecnej T. S. nie odzyskał skradzionego mienia oraz dokumentów.

Dowody:

- k. 22-23, 61-66, 206: zeznania pokrzywdzonego T. S.,
- k. 31-32, 45-48, 49-50, 226: zeznania świadka D. H.,
- k. 85-87, 93-94, 238: częściowo zeznania /wyjaśnienia/ świadka A. G.,
- k. 106-107, 188-189: częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. N.,
- k. 26: protokół oględzin miejsca przestępstwa,
- k. 28: protokół użycia alcosensora,
- k. 40-41, 47-48: tablice poglądowe z wizerunkami m.in. sprawców rozboju oraz samochodu A.,
- k. 45-46, 49-50: protokoły okazania wizerunku,
- k. w zał. akta sprawy II K 293/12 dot. A. G.,

J. N. ma 33 lata, ma 186 cm wzrostu, jest kawalerem, posiada jedno dziecko w wieku 5 lat. Ma wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu. Ostatnio pracował w ocynkowni (...) w O. w charakterze formowacza wsadu za wynagr. ok. 2 tys. zł./mies. Nie posiada istotnego majątku.

J. N. był uprzednio kilkanaście razy sądownie karany, w tym przede wszystkim za przestępstwa p-ko mieniu. Nie zachodzą przesłanki z art. 64 Kk.

J. N. nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Występują natomiast u niego objawy uzależnienia mieszanego. Brak jest jednakże podstaw do kwestionowania stanu poczytalności w/wymienionego w odniesieniu do zarzucanego mu przestępstwa. Jest też zdolny do udziału w postępowaniu, jak i odbywania ewentualnej kary.

Dowody:

- k. 17: dane osobopoznawcze,
- k. 95-98, 118-120, 216-218: dane o karalności z K.,
- k. 121-150: odpisy wyroków,
- k. 113-114: opinia sądowo-psychiatryczna,

J. N. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, przyznając jedynie w swych wyjaśnieniach, że zna A. G. oraz zna lokal J. Jocker, w którym często bywał. Nie pamiętał jednakże, czy akurat w dniu 19 grudnia 2009 roku był tam wspólnie m.in. z A. G. i w ogóle nie przypomina sobie zdarzenia, o którym mowa w zarzucie. Przed Sądem podtrzymał te wyjaśnienia, przyznając też, że koledzy zwracali się do niego ps. (...), albowiem faktycznie jest szczupły i wysoki. Nie zna przyczyn, dla których został pomówiony i wskazany jako sprawca przez dwie osoby, tj. pokrzywdzonego i barmana.

/k. 106-107, 188-189/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego J. N. nie budziły żadnych wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach osobowych w postaci: zeznań pokrzywdzonego T. S., zeznań świadka, barmana D. H., częściowo zaś na zeznaniach /wyjaśnieniach/ A. G., jak i wyjaśnieniach samego oskarżonego J. N.. Ponadto istotnymi dowodami w sprawie były dokumenty takie jak: protokół oględzin miejsca przestępstwa, protokół użycia alcosensora, tablice poglądowe z wizerunkami m.in. sprawców rozboju oraz samochodu A. oraz protokoły okazania wizerunku. Wskazany materiał dowodowy dał podstawy do wnioskowania o sprawstwie oskarżonego, natomiast w zakresie właściwości osobistych oskarżonego podstawę ustaleń Sądu stanowiły: dane osobopoznawcze, dane o karalności z K., odpisy wyroków oraz opinia sądowo-psychiatryczna.

Zasługiwały na wiarę zeznania pokrzywdzonego T. S.. Pokrzywdzony w sposób logiczny, rzeczowy i konsekwentny podał wszystkie istotne okoliczności sprawy, a w szczególności jak znalazł się w O., jakie przedmioty posiadał przy sobie, jak doszło do tego, że padł ofiarą przestępców, co mu zabrali, a następnie rozpoznał w toku czynności

procesowych okazania wizerunku dwóch sprawców, w tym i oskarżonego, opisując jego wiodącą rolę w popełnieniu przestępstwa.

Zeznania pokrzywdzonego znalazły całkowite oparcie w zeznaniach świadka D. H. – barmana w lokalu J. Jocker, który w sposób tożsamy opisał zachowanie się pokrzywdzonego i sprawców na terenie baru, rozpoznając ich następnie w toku czynności okazania wizerunku, albowiem byli to stali bywalcy tego lokalu.

Co istotne zeznania w/wymienionych świadków znalazły w dużej części oparcie w zeznaniach /wyjaśnieniach/ współsprawcy przestępstwa, a to A. G., który choć nie przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa rozboju, to nie zaprzeczył, że użytkował samochód A. (...) oraz, że zna J. N. oraz, że bywał wraz z nim w lokalu J. Jocker w O.. Nie pamiętał jedynie, czy był tam w nocy z 18/19 grudnia 2009r., co jest zrozumiałe z punktu widzenia stawianego mu zarzutu, a stanowiło przyjętą przez niego linię obrony w jego własnej sprawie.

Z tych przyczyn na wiarę nie zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego J. N., który złożył wyjaśnienia podobnej treści, a w których podał, że zna A. G. oraz zna lokal J. Jocker, gdzie często bywał. Nie pamiętał jednakże, czy akurat w dniu 19 grudnia 2009 roku był tam wspólnie m.in. z A. G., co w ocenie Sądu stanowiło przyjętą linię obrony, która w świetle zeznań świadków T. S. i D. H., wreszcie zaś dowodów z dokumentów w postaci: protokołu oględzin miejsca przestępstwa, użycia alcosensora, okazania wizerunków wraz z tablicami poglądowymi z wizerunkami sprawców rozboju oraz samochodu A., ostać się nie mogła.

Tak zatem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawy do przyjęcia w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony J. N. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa.

Wymienionym zachowaniem oskarżony J. N. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 Kk w zw. z art. 275 § 1 Kk w zw. z art. 276 Kk przy zast. art. 11 § 2 Kk.

Przestępstwo rozboju z art. 280 § 1 Kk to kradzież połączona z użyciem przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo dokonana poprzez doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Sprawca zmierza do dokonania kradzieży używając do realizacji tego celu przemocy wobec osoby. Przemoc wobec osoby to przemoc skierowana na ciało człowieka. Rozbój jest przestępstwem złożonym, sprawca bowiem zmierza do dokonania kradzieży, atakując integralność cielesną człowieka (przemoc), jego wolność, zdrowie, a nawet życie. Rozbój charakteryzuje się kierunkowością działania sprawcy. Musi on zmierzać do dokonania kradzieży, używając do realizacji tego celu przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Jest to więc przestępstwo umyślne, które można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim, tak co do celu działania, jak i używanych środków. (komentarz do Kodeksu Karnego – Andrzej Marek LEX 2007). Istota doprowadzenia do stanu bezbronności tkwi w podjęciu przez sprawcę takich działań które skutecznie pozbawiają ofiarę możliwości podjęcia obrony przeciwko zawładnięciu rzeczą.

W rozpoznawanej sprawie pokrzywdzony na skutek zastosowania wobec niego przemocy w postaci przewrócenia, szarpania i wrywania, a także wskutek stosowania groźby jej użycia: : „Dajesz pieniądze, bo jak nie to sami weźmiemy i rozpierdolimy ci ryj!”, został doprowadzony do stanu bezbronności, po czym zabrano mu portfel z zawartością gotówki, dowodu tożsamości, dokumentów oraz kart bankomatowych, co wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 Kk. w zw. z art. 275 § 1 Kk w zw. z art. 276 Kk przy zast. art. 11 § 2 Kk. W sprawie nie było potrzeby powoływania w kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu art. 278 § 5 Kk, albowiem przestępstwo rozboju z art. 280 § 1 Kk pochłania wszystkie typy kradzieży z art. 278 Kk, w tym kradzież karty bankomatowej, o której mowa w art. 278 § 5 Kk. Nie obejmuje już jednak rozbój zaboru dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, a także innych dokumentów, z którymi związane były określone prawa – karta ubezpieczeniowa, podatkowa, książeczka wojskowa, stąd też dla oddania pełnej zawartości bezprawnego zachowania się oskarżonego, zasadnym było przyjęcie kwalifikacji kumulatywnej z art. 280 § 1 Kk w zw. z art. 275 § 1 Kk w zw. z art. 276 Kk przy zast. art. 11 § 2 Kk. Zważywszy na istniejące między oskarżonym i pozostałymi sprawcami przynajmniej dorozumiane porozumienie oraz wspólne

działanie, którego oczywistym celem było ograbienie pokrzywdzonego, w sprawie przyjąć należało działanie w ramach sprawczej formy współdziałania, w którym to oskarżony odgrywał jednakże wiodącą rolę.

Tak zatem uznano, że oskarżony J. N. swym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 Kk w zw. z art. 275 § 1 Kk w zw. z art. 276 Kk przy zast. art. 11 § 2 Kk.

Kierując się dyrektywami sądowego wymiaru kary z art. 53 i 54 Kodeksu karnego, za przypisane oskarżonemu J. N. przestępstwo, na podstawie art. 280 § 1 Kk przy zast. art. 11 § 3 Kk Sąd skazał go na karę pozbawienia wolności w granicach bliskich jej dolnego zagrożenia ustawowego tj. w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy.

Do okoliczności obciążających zaliczono motywację sprawcy, sposób działania, kierowniczą rolę w popełnieniu przestępstwa, a przez to wysoki stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, wreszcie zaś dotychczasowy sposób życia i brak starań o naprawienie szkody.

Do okoliczności łagodzących zaliczono natomiast dość lekkomyślne zachowanie się pokrzywdzonego, dające asumpt do popełnienia przestępstwa, do którego by nie doszło, gdyby pokrzywdzony wykazał się minimum ostrożności.

Artykuł 69 i nast. Kodeksu karnego daje możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, jeżeli będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary. W przedmiotowej sprawie, uwzględniając tak wymiar kary, jak i przede wszystkim wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa p-ko mieniu, Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania względem oskarżonego środka probacyjnego, albowiem takowe, stosowane uprzednio wielokrotnie, nie odniosły pożądanego skutku, stąd też uznać należało, że jedynie surowa, bezwzględna kara pozbawienia wolności, będzie dla oskarżonego należyłą odpłatą, pozwalając mu jednocześnie zrozumieć, jak nieopłacalne jest popełnianie przestępstw.

Dla zadośćuczynienia usprawiedliwionym roszczeniom pokrzywdzonego, Sąd orzekł w oparciu o treść art. 415 § 4 Kpk odszkodowanie z urzędu, przyjmując za jego podstawę kurs EUR na dzień popełnienia przestępstwa. Mimo domniemanej wielości sprawców przestępstwa, w tym jednego ustalonego, co do którego postępowanie nadal się toczy i drugiego – bliżej nieustalonego, Sąd zasądził od oskarżonego tytułem odszkodowania kwotę stanowiącą równowartość całości szkody wyrządzonej przestępstwem – czynem niedozwolonym, co ma uzasadnienie w brzmieniu art. 441 Kc, który mówi o solidarnej odpowiedzialności wszystkich współsprawców takiego czynu, czyli takiej, o jakiej mowa w art. 366 Kc, co oznacza, że każdy z nich odpowiada w pełnej wysokości i to od wierzyciela zależy od którego z nich będzie swe roszczenie egzekwował. W razie zatem uznania za winnych przestępstwa jeszcze innych osób, przy jednoczesnym naprawieniu szkody przez oskarżonego w całości, będzie mu przysługiwało do nich roszczenie zwrotne, o którym mowa w art. 441 § 2 Kc.

Tak orzeczone kary i środki karne były w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonego, uwzględniały społeczną szkodliwość czynu, spełniając przy tym cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do sprawcy czynu przestępnego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniała treść art. 624 § 1 Kpk.

Mając na uwadze podniesione okoliczności faktyczne i powołane przepisy prawa materialnego i procesowego orzeczono,

jak w sentencji wyroku.

.....

ZARZĄDZENIA:

- **odnotować uzasadnienie,**

- *odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcy,*
- *kal. 14 dni,*

O., dnia roku